

Tampereen Yliopisto
12.11.2012

Aleksanterinkatu 15 B
00100 Helsinki, Finland

office@eastoffice.fi
www.eastoffice.fi

René Nyberg
CEO, Ambassador

rene.nyberg@eastoffice.fi
+ 358 50 420 3840

”Suomen Suuri tarina on epäilemättä tarina selviytymisestä *survival*, eikä esimerkiksi menetetty Viipuri ja Karjala.”

Suuri tarina

- **Toisenlainen Suuri tarina**
- **Säilyä hengissä**
- **Suomen kohtalo**
- **Historiallinen sovinto**
- **Suomen uhkakuvat**
- **Puolustus apua vastaan**

Kansallinen identiteetti on itsestäänselvyys suurille ja vanhoille valtioille. Pohdin seuraavassa joidenkin esimerkkien avulla Suomen Suurta tarinaa, narratiivia.

Toisenlainen Suuri tarina

Maat määrittelevät identiteettinsä kovin eri tavoin. Toimin vuosina 1995–96 Vuoristo-Karabahin sodan sovitteluelimen, ETYJin Minskin ryhmän puheenjohtajana. Tänä aikana Suomen ja Venäjän yhteispuheenjohtajat ehtivät kartoittaa kaikki ajateltavissa olevat konfliktin ratkaisuvaihtoehdot. Mutta selkkaus on ”jäätynyt”, kuten ilmaisu kuuluu.

On hämmentävää todeta viisitoista vuotta myöhemmin, että Azerbaidžan määrittelee identiteettinsä menetettyjen alueidensa kautta. Armenian miehittämät seitsemän provinssia ovat keskeinen osa öljytuloilla nopeasti vaurastuneen Azerbaidžanin Suurta tarinaa, ”*consensual national narrative*”.

Tämä ei ole uutta Euroopan historiassa. Meidän ei tarvitse kuin palauttaa mieliin Alsace Lorraine/Elsass-Lothringen, jonka menetyksen tuskaa Ranskan kolmannen tasavallan merkkimies Léon Gambetta kuvasi kuuluisalla lauseellaan: ”*Y penser toujours n’en parler jamais.*” (Ajatelkaa sitä aina, mutta älkää koskaan puhuko siitä.) Ajan mittaan Ranska ja Saksa ajautuivat Ensimmäiseen maailmansotaan, Euroopan *Urkatastropheen*.

Aleksanterinkatu 15 B
00100 Helsinki, Finland

office@eastoffice.fi
www.eastoffice.fi

René Nyberg
CEO, Ambassador

rene.nyberg@eastoffice.fi
+ 358 50 420 3840

Säilyä hengissä

Mauno Koivisto esitteli Moskovassa vuonna 2002 venäjäksi käännetyn kirjansa ”Venäjän idea”. Ohjelmassa oli myös suora radiohaastattelu venäjäksi. Toimittajalla oli vaikeuksia hahmottaa Koiviston taustaa ja lukeneisuutta ja hän lopetti tunnin kestäneen haastattelun kysymykseen, mikä sitten on Suomen idea. Koiviston vastaus, joka tuli hetkeäkään epäröimättä, kuului: *выжить*, säilyä hengissä. Istuin studiossa ja minulle tulivat kyyneleet silmiin. – Suomen Suuri tarina on epäilemättä tarina selviytymisestä *survival*, eikä esimerkiksi menetetty Viipuri ja Karjala.

Törmään tuon tuosta suomalaisiin, jotka eivät ole koskaan käyneet Venäjällä. Itse kävin ensimmäisen kerran rajan itäpuolella toukokuussa 1967, 21-vuotiaana valtiotieteen ylioppilaana bussimatalla Leningradissa. Saman vuoden elokuussa olin ensimmäistä kertaa Pariisissa, jonne matkustin erään ranskalaisen tytön perässä. Muistan yhä elävästi keskustelun kahvilassa Boulevard St. Germainilla, kun eräs ranskalainen intellektuelli kyseli, olenko matkustellut paljonkin Neuvostoliitossa. Tunnustin, että olen käynyt vain kerran, Leningradissa. Hän katsoi minua alentuvasti ja totesi, että sehän ei ole kovin kaukana Suomesta. Voin vakuuttaa että olen sen jälkeen käynyt maassa usein, asunut siellä ja opetellut kielenkin. Venäjistä tuli minulle älyllinen haaste ja ammatti.

Pariisilaisen toteamus oli tietysti ilkeä, mutta osuva. Kaikki ranskalaiset ystäväni olivat tuolloin lähdössä tai tulossa Afganistanista ja/tai Nepalista. Koko maailma oli heille auki. Teimme tällaisen ”hippimatkan” suomalaisen tyttöystäväni, nykyisen vaimoni kanssa Afganistaniin ja Kashmiriin kesällä 1969. Matka vei meidät myös Moskovaan, Bakuun sekä paluumatkalla Tashkentiin, kaikki tämä parinsadan taalan budjetilla ja ajoittain nälkää nähden.

Tämä tuo mieleen toisenlainen tarinan toisenlaisesta Euroopasta, nimittäin Angela Merkelin tarinan. Hän itse kertoi eräässä lehtihaastattelussa, että hän oli päättänyt äitinsä kanssa, että kun he pääsevät muurin länsipuolelle he menevät syömään ostereita

KaDeWe-tavarataloon. Mutta suunnitelmaa ei koskaan toteutettu. Kysymys ei ollut Länsi-Berliinin vaurauden symbolista KaDeWestä eikä ostereista, vaan vapaudesta valita.

Tunnetusti Merkel pärjasi itäblokin maiden koululaisten venäjänkielen Olympiadeissa ja pääpalkinto oli – matka Moskovaan. Kun hänen länsisaksalaiset ikätoverinsa interrailasivat, niin Angela vaelsi mm. Kaukasuksella. Vaihtoehdottomuudesta oli se hyöty, että Merkel tietää, että he tietävät, että hän tietää, että he tietävät.

Aleksanterinkatu 15 B
00100 Helsinki, Finland

office@eastoffice.fi
www.eastoffice.fi

René Nyberg
CEO, Ambassador

rene.nyberg@eastoffice.fi
+ 358 50 420 3840

Suomen kohtalo

Ruhtinas Potjomkin totesi Ruotsin lähettiläälle, kreivi Curt von Stedingkille Kustaan sodan jälkeen 1790, että ainoa ratkaisu Venäjän ja Ruotsiin jatkuviin sotiin on tyhjentää Suomi ja siirtää väestö pois.¹ Aihetta sivuttiin myös lähettilään ja Katariinan keskustelussa. Katariina kysyi lähettiläältä, että mitä serkkuni Kustaa tekee, jos hän onnistuu valloittamaan Pietarin, sillä minä olen silloin jo Moskovassa, ja jos hän seuraa minua Moskovaan, olen Nizhni Novgorodissa tai Astrakanissa.²

Pietarin kaupungin perustaminen on Suomen syntyhistorian alku. Jos ei ole nähnyt Pietaria, ei tiedä miksi Suomi on olemassa. Stalin ei ollut ensimmäinen, joka oli huolissaan kaupungin turvallisuudesta. Viimeistään Viaporin rakentaminen sinetöi Ruotsin valtakunnan itäisen osan kohtalon. Samainen von Stedingk yritti Haminan rauhanneuvotteluissa tarjota kompromissia Venäjän ulkoministerille, kreivi Rumjantseville, nykyisen Venäjän suurlähettilään esi-isälle. Hän ehdotti Venäjälle tyytymistä vain Etelä-Suomeen eli Suomenlahden rannikon hallintaan.

Lähettiläänä ollessani laskin joskus leikkiä venäläisten kanssa väittämällä, että merkittävin koskaan elänyt suomalainen on Martti Luther. Eräät ymmärsivät, mitä tarkoitin. Tämäkin on osa Suurta tarinaa, sen sivistyksellistä pohjaa, edellytyksiä sille, että Suomi kehittyi, säilyi hengissä ja vaurastui. Suomen ja Venäjän todellisen rajan muodostavat Ruotsin laki, *Sveriges Rikes Lag* ja Lutherin opit, ei suinkaan kieli. Suomea puhuttiin vanhan Ruotsin valtakunnan ja Suomen itärajan molemmin puolin.

¹ Carl Henrik von Platen: ”Stedingk”, Curt von Stedingk (1746-1837) – kosmopolit, krigare och diplomat hos Ludvig XVI, Gustav III och Katarina den stora. 1995, s. 208.

² von Platen, s. 312.

Potjomkinista on matkaa Staliniin ja Stalinista Jeltsiniin ja Putiniin. Sain juuri luettua Ulkoministeriön valtiosihteeri Matti Tuovisen päiväkirjan vuosilta 1972–85.³ Kirja on fasinoiva erityisesti itse nuorena virkamiehenä talossa palvelleelle, mutta myös ahdistava lukukokemus. Päiväkohtaisia muistiinpanoja tehneen korkean virkamiehen kertoma on kuivakkaan alaston kuvaus siitä ahtaasta raosta, jossa Suomi Neuvostoliiton painostamana toimi – ja loppujen lopuksi pärjäsi. *Med facit i hand* eli tuntien lopputuloksen on helppo esittää varmoja mielipiteitä ja unohtaa, mutta taistelu oli kovaa ja kaikki eivät siinä pärjänneet.

Päiväkirjan helmiin kuuluu harvinainen kurkistus UM:n, Rajavartiolaitoksen, sotilastiedustelun sekä Suojelupoliisin operatiiviseen yhteistyöhön. Neuvostojoukkojen tunkeuduttua Afganistaniin joulukuun lopulla 1979 Rajavartiolaitos havaitsi joukkojen liikkeitä kohti Suomen rajaa Viipurin suunnalla sekä vilkasta lentotoimintaa. UM:n johto sopi 4.1.1980 yhteyksien pitämisestä pääesikuntaan ja kehotti Supoa ”pitämään silmällä Taisto Sinisaloon liikkeitä”.

Toinen merkintä kuvaa aidosti tilannetta, joka syntyi kun Neuvostoliiton puolustusministeri, marsalkka Ustinov, aikoinaan 33-vuotiaana Stalinin varusteluministeriksi noussut mies, ehdotti Suomelle yhteisiä sotaharjoituksia. Tarina on tuttu ja Kekkonen tapa torjua esitys oli vanhan valtiomiehen viimeinen suuri ponnistus. Hän ignoroi vieraan ehdotuksen. Tarinan jälkihoitoon kuului, että puolustusministeri Taisto Tähtämää kiisti eduskunnassa, että Ustinov olisi tehnyt tällaisen ehdotuksen.

Tuoreessa kirjassaan ”Karhun kainalossa” Jukka Tarkka siteeraa Yhdysvaltain lähetystöneuvos Ford Cooperia, joka loukkaantui siitä, että Ulkoministeriön alivaltiosihteeri Keijo Korhonen ”valehteli” hänelle kiistäen ehdotuksen.⁴ Matti Tuovisen vastaus brittisuurlähettiläs Cable’ille sen sijaan oli vaatimattoman tyylikäs täysosuma. Lainaan Tuovisen merkintää 18.10.1978:

”Englannin sl. Cabel luonani...Cable oli myös kiinnostunut marsalkka Ustinovin vierailua koskevasta puol.min. Tähtämään vastauksesta. Sain, että vastaus sisältää totuuden tämänhetkessä tilanteessa, sillä emmehän olisi voineet vastata tavalla, johon NL ehkä antaisi julkisuudessa toisenlaisen selityksen. Tämä olisi ollut uhkapeliä.”

³ Salaisuuksien vartija, Lehtiä valtiosihteeri Matti Tuovisen päiväkirjasta 1972-1985. Toimittanut Juhani Suomi, Poliittisen historian julkaisuja 2, Turun Yliopisto 2012.

⁴ Jukka Tarkka: ”Karhun kainalossa, Suomen kylmä sota 1947–1990.” 2012, s. 368.

KGB:n residentin eli Tehtaankadun tärkeimmän miehen Viktor Vladimirovin arvio Petroskoihin siirretystä suurlähettiläs Vladimir Stepanovista kuvaa sattuvasti pitkää ja raskasta 1970-lukua, joka oli Suomen ja Neuvostoliiton suhteissa viimeiseksi jäänyt vakava yritys alistaa Suomi. Linaan Tuovisen päiväkirjamerkintää 10.7.1979:

”V. [Vladimirov] antoi avoimesti ymmärtää, että NL:n suurlähettilään vaihdos oli hyvä asia. [Uusi suurlähettiläs] Sobolev on kiinnostunut vain kans.väl. kysymyksistä sekä Suomen ja NL:n ulkopol. suhteista. Stepanov oli liian kova, ja hän sekaantui Suomen sisäisiin asioihin, eikä ymmärtänyt kansainvälisestä politiikasta mitään.”

Historiallinen sovinto

Osallistuin vuosina 2010–12 Carnegie Endowmentin perustaman “*Euro-Atlantic Security Initiative*” (EASI) komission työhön. Keskityin komission raportin laadinnassa erityisesti historialliseen sovintoon sekä jäädytettyihin konflikteihin. Komission keskeisiä jäseniä oli Puolan entinen ulkoministeri Adam Rotfeld, joka yhdessä Moskovan kansainvälisten suhteiden korkeakoulun MGIMOn rehtorin Anatoli Torkunovin kanssa oli menestyksellä johtanut ”Vaikeiden kysymysten” työryhmää. Heidän raporttinsa suositukset ohjasivat Moskovan ja Varsovan askeleita erityisesti Katynin joukkomurhaan liittyvissä sovinnon eleissä.

Puolan ja Venäjän välinen sovinto oli EASI-komissiolle se esimerkki, jonka pohjalta pohdimme mm. Venäjän sekä Viron, Latvian ja Liettuan suhteita. Viittasimme historiallisiin esimerkkeihin sodanjälkeisessä Euroopassa, kuten Saksan ja Ranskan, mutta myös Saksan ja Venäjän sekä Suomen ja Venäjän sovintoon.

Alustin aiheesta Moskovassa viime keväänä järjestetyssä EASI-seminaarissa. Totesin, että Suomen ja Venäjän sovinto kasvoi ajan myötä eikä lopputulosta yleensä ole luonnehdittu ilmaisulla ”sovinto”. Mutta Presidentti Jeltsinin 1992 Hietaniemen sankariristille laskema seppele ja kumarrus Mannerheimin haudalla sekä presidentti Putinin seppeleet sekä sankariristille että Mannerheim haudalle vuonna 2001, olivat sovinnon eleitä, jollaisina suomalaiset ne kokivat ja arvostavat.

Venäläinen kirjailijaystäväni ilmaisi asian hieman toisin. Hän totesi vuonna 2001 Moskovan suurlähettilään virkahuoneessa,

huoneessa, jossa myös Paasikivi istui vuonna 1940–41: ”Мы победили, ну вы выиграли” (Vi segrade, men ni vann.) Näinhän se on. Neuvostoliittoa ei enää ole ja siitä me voimme olla vain tyytyväisiä. Tämä venäjän kielen sanaleikki kahdella voittaverbillä (победить – выиграть) on Suomen Suuri tarina.

Aleksanterinkatu 15 B
00100 Helsinki, Finland

office@eastoffice.fi
www.eastoffice.fi

René Nyberg
CEO, Ambassador

rene.nyberg@eastoffice.fi
+ 358 50 420 3840

Suomen uhkakuvat

Lopuksi, joitakin Suuren tarinaan liittyviä huomioita ajankohtaisista asioista ja haasteista:

Suomessa käytävä keskustelu puolustuksesta sekä sen taustalla olevista uhkakuvista on monella tapaa outo näytelmä. Lehdistön johtamana se keskittyy varuskuntiin ja niiden lakkauttamiseen tai puolustusvoimien siviilihenkilöstön irtisanomiseen. Saman aikaan monena eri versiona ja usein samojen skribenttien tuottamana saamme kuukaudesta toiseen lukea Venäjän asevoimien, unohtamatta ydinkärjillä varustettuja ohjuspattereita, ryhmyksistä Suomen rajan tuntumassa sekä Venäjän varustautumisohjelmista. Osa kirjoittelusta on alarmistista ja harhaanjohtavaa ja sivuuttaa järjestään Venäjän historiallisesti merkittävän puolustusreformin ja sen merkityksen muun muassa ja erityisesti Suomelle.

”*Capabilities and intentions*” eli sotilaallinen kyky ja poliittiset aiheet on sotilaspoliittisen analyysin perusta. Aikeita ei voi kuitenkaan päätellä yksin sotilaallisen kyvyn perusteella.

Tämä ei silti ole vastaus kysymykseen, **kohdistuuko Venäjältä fyysinen uhka Suomeen. Vastaukseni on kyllä, kyllä kohdistuu.** Erottelisin neljä eri tapausta, johon liittyy suoranainen fyysinen uhka.

Ylivoimaisesti vakavin ja akuutein on Suomenlahden **öljykuljetusten** muodostama uhka. Kuljetettavat öljymäärät ovat valtavia ja kasvavia ja alusliikenne, joka risteää niin ikään kasvavan Helsingin ja Tallinnan välisen liikenteen kanssa lisää onnettomuusvaaraa. Teknisen turvallisuuden parantaminen, säiliöalusten kaksoispohjat, öljyntorjuntakapasiteetin lisääminen sekä muut toimenpiteet tankkeriliikenteen turvallisuuden lisäämiseksi eivät voi kokonaan poistaa onnettomuusriskiä. Erityisesti jääolosuhteissa tapahtuva onnettomuus olisi tuhoisa. – *One spill would ruin your day!*

Toiselle sijalle sijoittaisin periaatteellisista syistä **ydinvoimalaonnettomuuden.** Tshernobyl-tyyppisten, graffiittimoderoitujen Leningradin voimaloiden (LAES) turvallisuus on huomattavasti parantunut. Suomen

säteilyturvaviranomaisten yhteistyö LAESin ja Kuolan voimalan kanssa, jonka reaktorit ovat Loviisa-tyyppisiä kiehutusvesireaktoreita, on erinomaista ja yhteydet toimivia. Silti onnettomuusvaara on aina olemassa. LAESin vanhentuneiden reaktoreiden korvaaminen on meneillään.

Aleksanterinkatu 15 B
00100 Helsinki, Finland

office@eastoffice.fi
www.eastoffice.fi

René Nyberg
CEO, Ambassador

rene.nyberg@eastoffice.fi
+ 358 50 420 3840

Kolmas fyysinen uhka ovat **ympäristöpäästöt**, unohtamatta maatalouden päästöjä, joista erityisesti Suomenlahti on kärsinyt ja kärsii yhä. Pietarin jätevesien puhdistaminen on epäilemättä Venäjän suurin oman ympäristön kohentamistoimenpide. Suomen osuus ja erityisesti John Nurminen säätiön panos on tässä ollut huomattava. Ratkaiseva on kuitenkin se mentaalinen muutos, jossa neuvostotodellisuudesta vapautunut Venäjä on havahtunut ympäristöongelmien todellisuuteen ja sijoittanut niiden korjaamiseen. Pietarin vesilaitos on valtakunnallinen edelläkävijä.

Toinen esimerkki ympäristöuhista koskee viime talvena kohua herättänyttä fosforipäästöä Suomenlahden etelärannalla, Laukaanjoella. Alkuhämmin selvitettyä ongelman ratkaisun edellyttämä tahtotila löytyi. Yksityisessä omistuksessa oleva EuroChem patosi kipsikasan, josta vuoto oli peräisin ja hyväksyi John Nurminen säätiön suosituksesta järjestelyn, jossa ”kolmas osapuoli” auditoi eli arvioi toimenpiteiden vaikuttavuuden ja riittävyyden.

Tarinan opetus on ilmeinen. Yksityinen venäläinen, maailmanluokan yritys on kiinnostunut toimintaympäristöstään ja maineestaan. Tällä on merkitystä, kun se pyrkii listautumaan Lontoon pörssiin.

Entä neljäs fyysinen uhka? En nimittäin näe tilannetta, jossa Venäjä sotilaallisesti uhkasi Suomea tai luoteisia rajanaapureitaan. Voin sen sijaan kuvitella, että poliittiseen kriisiin ajautuva Venäjä kävisi levottomaksi ja tästä voisi aiheutua paljonkin. Älkäämme kuitenkaan unohtako, että kun Neuvostoliito hajosi ja maassa vallitsi akuutti elintarvikepula, ei kuitenkaan nälänhätää, vaikka jopa Moskovassa jonotettiin leipää, niin Suomi varautui suuriin pakolaismääriin. Pääministeri Holkerin kuolemattomin sanoin: ”Me ajamme tykit – [taidepaussi] – soppatykit aseisiin.” Tähän ei tarvinnut ryhtyä, eikä Suomen rajan yli pyrkinyt nälkä- tai muita pakolaisia.

Carnegien Moskovan toimiston päällikkö Dmitri Trenin totesi pari viikkoa sitten Moskovassa, että Venäjä ei ole koskaan ollut konventionaalisesti niin heikko kuin tänä päivänä. Samalla sen uhkakuva on muuttunut radikaalisti. Ensimmäistä kertaa tuhanteen vuoteen Venäjä ei koe lännestä tulevaa maahyökkäyksen uhkaa. Venäjän asevoimien reformi on

historiallinen ja vertautuu kreivi Miljutinin uudistuksiin Krimin sodan tappion jälkeen. Silloinkin kysymys oli edellisen sodan eli Napoleonin sotien järjestelmän korvaamisesta uudella. Miljutinin uudistusten satoa oli myös Suomen asevelvollisuuslaki vuodelta 1879.

Venäjän uudistusten ydin on luopuminen mobilisaatiopuolustuksesta, divisioonaorganisaation korvaaminen prikaateilla ja sellaisten yhtymien luominen, jotka kykenevät joustavasti ja nopeasti reagoimaan kriiseihin. Venäjän uhkakuvat ovat etelässä ja strateginen haaste idässä. Psykologisesti Nato ja sen laajentuminen Venäjän rajoille on lähinnä poliittinen ongelma. Suunnitellun ohjuspuolustuksen muodostamaa uhkaa liioitellaan poliittisesti. Sotilaallisesti Euroopan suunta on rauhallinen. Venäjän puolustusponnistelujen suojatuin ja taloudellisesti varmistetuin osa ovat strategiset ydinaset. Taloudellinen tilanne pakottanee Moskovan tinkimään kaavailluista hankinnoista, mutta ydinaseiden modernisointiin ja kehittämiseen Venäjä satsaa nyt ja tulevaisuudessa. Sama koskee sisäisiä joukkoja ja turvallisuuspalveluja.

Suomen sotilaallinen uhkakuva ei ole talvisodan toisinto. Se ei myöskään ole strateginen yllätyshyökkäys. Se on pikemminkin riski, että Suomi menettää puolustuskykynsä, ellei sitä varjella. Menettyä puolustuskykyä ja sen merkitsemää perinnettä, koulutusta ja aseistusta ei saada takaisin. Ruotsissa käytävä keskustelu on kovin samanlainen, huoli puolustuksen tulevaisuudesta. Yritys määritellä Suomen ja Venäjän suhde sotilaallisesti on harhainen. Pikemminkin Venäjän suhde Natoon ja koko Eurooppaan on retorikasta huolimatta demilitarisoitunut.

Syventymättä aiheeseen tämän enempää korostan, että tämän päivän haasteet ovat toiset. Silti kyky valvoa ja hallita erityisesti Suomen ilmatilaa säilyy jatkossakin tärkeänä tehtävänä. Tämä korostaa osaltaan toimivan ja teknisesti kehittyneen tiedustelun merkitystä. Yleinen asevelvollisuus on paitsi tärkeä rekrytointikanava, myös kustannustehokas menetelmä ylläpitää mobilisaatiopuolustusta ja osoittaa puolustustahtoa.

Tilanne esimerkiksi Tanskassa on täysin toinen. Naton jäsenmaana sen turvallisuus on taattu. Naton pääsihteri on Tanskan entinen pääministeri. Maa on luonut vahvan ja koviin paikkoihin valmiin ammattiarmeijan, joka ei kaihdakaan miestappioita. Tällä sotilaallisella kyvyllä on vain epäsuora yhteys Tanskan omaan puolustukseen, jonka Nato takaa.

Puolustus apua vastaan

Kirjassaan ”Karhun kainalossa” Jukka Tarkka kuvaa arvostavasti, miten Suomi askel askeleelta loi ”karhun kainalossa” uskottavan ja suhteellisesti vahvan puolustuksen, jolla oli merkitystä.⁵ Tämä oli merkittävä saavutus. Matti Tuovinen siteeraa päiväkirjassaan 3.1.1980 Puolustusvoimain komentajan, kenraali Sutelan näkemystä perustavoitteesta: ”... Suomen tulisi toimia siten, ettei yya-sopimuksen neuvottelu- ja avunantomekanismi pääsisi laukeamaan.” Siinä on kiteytettynä Suomen turvallisuuspolitiikan tärkein tavoite: Sotilaallisen yhteistyön välttäminen neuvostoarmeijan kanssa – puolustus apua vastaan. Onnistuminen siinä on oleellinen osa Suomen Suurta tarinaa.

Aleksanterinkatu 15 B
00100 Helsinki, Finland

office@eastoffice.fi
www.eastoffice.fi

René Nyberg
CEO, Ambassador

rene.nyberg@eastoffice.fi
+ 358 50 420 3840

Arvioidessaan Suojelupoliisin historiaa ”Ratakatu 12” Sir Paul Lever, joka oppi suomea palvellessaan Helsingissä 1970-luvulla toteaa seuraavaa:

”The Suojelupoliisi had one other claim to fame during the Cold war. As far as is known, not one of its officers was ever, despite many attempts, subverted or bribed. In the Lubyanka gallery where the photos of Philby, Ames, Tiedge and others attest to the successes of KGB penetration of other countries’ intelligence agencies, no Finnish face appears.”⁶

⁵ Tarkka, s. 425-6, 464.

⁶ Rusi Journal, April/May 2012.